

nævne, at deres Formuesforhold ere alt andet end gunstige. Tilbagegang spores paa mangfoldige Omraader, og dette peger jo hen paa, at Sygekasserne ikke ere i Stand til at løse den Opgave, de burde løse.

Der er et andet Hovedpunkt, jeg ogsaa vil tillade mig at pege paa, det er de mange Udtrædelser af Sygekasserne, som finde Sted. Ogsaa i saa Henseende forværres de daarlige Forhold end mere, idet Antallet af Udtrædelser af Sygekasserne siden en ret lang Aarrække er stigende Aar for Aar. I 1907 udtraadte saaledes 66,713 Medlemmer, hvilket var det største Antal Udtrædelser af Sygekasser, man indtil da havde paavist. Og jeg føler mig ganske overbevist om, at dette Forhold vil blive ved at florere. Jeg har ogsaa paa dette Omraade søgt at faa Oplysninger, saa vidt det har staaet i min Magt, og ifølge de Oplysninger, jeg har kunnet indhente, antager jeg, at Antallet af Udtrædelser af Sygekasserne i 1908 vil komme op til mellem 70 og 80,000. Den væsentlige Grund til disse Udtrædelser af Sygekasserne er ganske sikkert Arbejdernes daarlige økonomiske Forhold, Arbejdsløshed og de usikre Arbejdsforhold i det hele taget. Man kan gaa ud fra, at en stor Mængde af dem, der saaledes nødtvungne maa træde ud af Sygekasserne, aldrig mere kommer ind i dem igen, dels fordi de ikke faa Evne dertil, dels af andre Grunde, maaske fordi de ere blevne for gamle, eller fordi de have paadraget sig Sygdomme, som udelukke dem fra at komme ind i Sygekasserne. Naar en stor Mængde af dem, der tidligere i mange Aar ved at staa som Medlemmer af Sygekasserne have sikret sig Hjælp i paakommende Sygdomstilfælde, saaledes blive nødsagede til paa Grund af daarlige økonomiske Forhold at træde ud af Sygekasserne og til Dels ere udelukkede fra at indtræde i dem igen, er der ikke andet tilbage for dem end Fattigvæsenet, naar Sygdom og deraf følgende økonomisk daarlige Forhold indtræde. Det er de Forhold, vort Forslag søger at raade Bod paa.

Jeg skal nu ganske kort tillade mig at anbefale de enkelte Paragraffers Indhold, idet jeg i saa Henseende ogsaa henviser til, hvad der kom frem i forrige Samling ved Sagens første Behandling.

Forslagets § 1 foreslaar vederlagsfri Behandling af ubemidlede syge, der behandles af en af det offentlige ansat eller antagen Læge eller af en saadan henvises til Behandling paa et Sygehus. Det er

altsaa ikke enhver Læge, der skal komme til Kommunerne eller Staten og forlange, at det offentlige skal betale, fordi han har behandlet en eller anden ubemidlet Patient, men det er kun de Læger, der ere ansatte eller antagne af det offentlige. Det vil nu ganske sikkert føre til en Behandling fra Lægernes Side, som er saaledes, som den bør være overfor de syge.

I § 2 have vi nærmere præciseret, hvem vi i denne Forbindelse betragte som ubemidlede og som saadanne betragte ind under Loven. Vi have der holdt os til de gældende Bestemmelser dels i Sygekasseloven og dels i Tuberkuloseloven, og denne Bestemmelse er altsaa kun en Udvidelse af den Ordning, vi nu have paa disse Omraader.

§ 3 handler om den økonomiske Hjælp til syge og deres Familier, naar der indtræder økonomisk daarlige Forhold paa Grund af Sygdom. I saa Tilfælde skal der ifølge Bestemmelsen i § 3 ydes Hjælp efter Fattigbestyrelsens Skøn. Ogsaa dette er en Bestemmelse, som i høj Grad bygger paa bestaaende Forhold. Vi have jo Fattiglovens § 63, som drager en Del syge ind under Tilskud fra Kommunernes Side, uden at dette betragtes som Fattighjælp. Men ogsaa her mene vi, at denne Bestemmelse ikke er tilstrækkelig. Det er kun faa, der faa Gavn af den. Andre, som paa Grund af Sygdom komme til at lide Nød, bør have samme Krav paa Hjælp fra det offentliges Side, uden at den bliver at betragte som Fattighjælp. Men det er det, der sker, naar det offentlige skal træde til udenfor de Tilfælde, der ere nævnte i Fattiglovens § 63. Efter vort Forslag bliver det ogsaa Fattigbestyrelsen, der skal skønne over, om der er Trang til Stede eller ikke, men den Hjælp, der ydes, skal ikke betragtes som Fattighjælp.

§ 4 stiller Sygekasserne frit med Hensyn til, om de ville yde fri Lægehjælp og Sygehusbehandling, medens de nu ere tvungne til disse Ydelser. Naar vi nu gaa til en Lovgivning om, at alle direkte Helbredelsesmidler skulle ydes af det offentlige, vil deraf ganske naturligt følge, at det ikke vil være nødvendigt for Sygekasserne, at de skulle afholde disse Ydelser. Paa den anden Side maa jeg udtale — og det kom ogsaa ret kraftigt frem ved Behandlingen i forrige Samling —, at ingenlunde alle Sygekasser ville frigøre sig fra disse Ydelser, og at det derfor bør staa dem frit, om de ville yde fri Lægehjælp og Sygehusbehandling eller ikke.